

oglaa for nogle Aar siden tre Aar i Raad ud-
 talt, at man ønskede, at Regjeringen vilde
 fremkomme med et Forslag til denne Sags
 Ordning. Men vi have ikke hidtil haft den
 Lykke at have en Regjering, der efter saa
 stærke direkte og efter endnu langt stærkere
 indirekte Opfordringer har villet komme med
 et saadant Forslag. Dette Forslag kan saalidt
 som noget andet Forslag vente at gaa igjen-
 nem, saalænge vi ikke have en Regjering, der
 vil støtte det og gjøre det til sit; men paa den
 anden Side skal Befolkningen Aar ud og Aar
 ind se, at det ogsaa er en Regjering, der
 ikke vil det, som Folkets store Flershed vil.
 Det skal blive klart ogsaa i denne Sal, at
 det er saaledes, vi staa til den nuværende
 Regjering. Jeg skal, da det er kommen
 noget paa Tale, hvorledes Forslagsstillernes
 Stilling er med Hensyn til dette Forslag,
 sige, at det er ganske rigtigt, som det er
 blevet anført af nogle ærede Medlemmer, at
 det ikke har været vor Mening at faa dette
 Forslag vedtaget ved 3die Behandling, førend
 vi saa nogenledes kunne dømme om, hvorledes
 det Forslags Stæbne vil blive, som er ind-
 bragt af den høitærede Indenrigsminister i
 det andet Thing. Vi have altid fra vor
 Side vist den allerførste Beredvillighed til at
 faae dette Spørgsmaal ordnet paa den Maade,
 hvorpaa det lod sig gjenneføre. Vi have
 saaledes tidligere, da det i Udvalget her i
 Folkethinget af en Mand, der stod i Forbin-
 delse med en Del af vore Godseiere, blev sagt,
 at han paa Fleres Vegne kunde gaa ind paa
 en Lov paa dette Grundlag, sluttet os dertil,
 erklæret, at vi kunde gaa med og anmodet
 Regjeringen om at gaa med. Men ogsaa
 der standsede det ved den daværende Regjering.
 Vi have paa mange andre Maader — saa-
 ledes har tidligere Oberst Tscherning og jeg
 indbragt Forslag til Forbedringer, eller hvad
 man vil kalde det, af Fæstelovgivning. Vi
 have indbragt Forslag i forskjellige Retninger;
 saaledes indbragte jeg for 2 Aar siden et
 Forslag, som forekom Mangfoldige at gaa
 Godseierne altfor langt imøde, og at tage
 alt for lidt Hensyn til Bondestanden. Jeg
 har ogsaa her, med Bisfald af politiske Venner,
 indbragt et Forslag, der gif den samme Bei-

som Indenrigsministeren nu har forsøgt at
 gaa. Vi have gaaet alle de Veie, som man
 kan tænke paa at gaa, og hver Gang vist
 vor Redebønhed til at faae Ende paa Sagen.
 Nu er det vor Mening, at vi ikke ville paa-
 drage os nogen Breddelse derved, at vi
 sende dette Forslag over til Landstinget,
 saalænge der er Haab om, at vi i
 denne Samling kunne faae en Lov paa
 Grundlag af, hvad der er fremlagt af Regje-
 ringen, saalænge der er det ville vi ikke sende
 dette Forslag over i Landstinget. Vi ville
 ikke have, at man med nogensombest Grund
 skal kunne bebrejde os, at vi lægge nogensom-
 helst Hindring i veien for at faae denne Sag
 afgjort paa en god Maade, og den kan afgjø-
 res paa en god og forsvarlig Maade i flere
 forskjellige Retninger. Vi have vist Beredvil-
 lighed til at gaa i disse forskellige Retninger,
 til at gaa ad den Veie, der kan føre til En-
 den, saa at Ingen nu kan komme med Brei-
 delse imod os for, at vi holde Sagen aaben,
 og vi ville blive ved at holde den aaben i det
 Haab, at Gud og Kongen dog engang ville
 give os en Regjering, der kan hjælpe os ud
 over denne Vanffeltighed. — Et æret Med-
 lem (H. C. D. Müller) sagde før, at vi kun
 skulde sende dette Forslag ind til Landstinget
 for at faae det forkastet. Nei, efter det Stand-
 punkt, det ærede Medlem indtager i denne
 Sag, vilde vi handle daarligt ved at følge
 noget som helst af alle de Raad, han har givet
 os i saa Henseende; thi det, som han anser
 for et Gode efter sin Betragtning, maa vi,
 paa Forhaand endog, gaa ud fra vilde være
 det Daarligste, vi kunde gjøre. Altsaa dette
 Raad kunne vi ikke følge, saalidt som noget
 andet Raad, det ærede Medlem maatte give
 os i denne Sag. Det ærede Medlem sagde,
 at det var klart, at det Forslag, Regjeringen
 har indbragt i Landstinget, ikke vilde føre til
 Noget, thi det vilde ikke blive modtaget her,
 og som Bevis herfor, sagde han, behøvede man
 blot at se hen paa det Forslag, som foreligger
 her. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem
 har været tilstede, da jeg indbragte dette Lov-
 forslag, eller at han har læst de Ord, hvormed
 jeg indbragte det; thi var et af disse To slet,
 vilde han ikke kunne pege hen paa det For-